

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115011248
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115011248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.10.2019, v trestnej veci proti obžalovaným 1/ J. L. a 2/ H. L. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaných J. L. a H. L. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T 115/2015 zo dňa 15.4.2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste u oboch obžalovaných.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

1. obžalovanému J. L., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L. XXX, okr. J.,

u k l a d á:

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona v spojení § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona úhrnný peňažný trest vo výške 300,- (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

- 2 - 7To/25/2019

2. obžalovanému H. L., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom L. XXX, okr. J.,

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona v spojení § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov uznal obžalovaného J. L., nar. 12.3.1983, vinným z prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a oboch obžalovaných J. L. a H. L., nar. XX.XX.XXXX, vinných z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 29.5.2015 asi o 01.00 hod. v J. na Ul. W. na mieste prístupnom verejnosti pod vplyvom alkoholu obžalovaný J. L. bezdôvodne fyzicky napadol tam prítomného J. O., ktorého raz päšťou udrel do oblasti tváre,

v dôsledku čoho poškodený spadol, pričom utrpel tržnozmliaždenú ranu koreňa nosa so zlomením nosových kostí bez posunu úlomkov s krvácaním z nosa a pomliaždenie čelovej oblasti, ktoré zranenia si podľa znalca z odboru zdravotníctva vyžadujú liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní 14-18 dní,

- následne asi o 01.05 hod. potom čo na miesto prišla hliadka PZ, počas vykonávania služobného zákroku obžalovaný H. L. nerešpektoval výzvu polície, prišiel

k príslušníkovi vykonávajúcemu zákrok ppráp. Y., ktorého oboma rukami raz sotil do oblasti hrudníka a keď k obžalovanému H. L. pristúpil príslušník PZ nstržm. K. H., ktorý mu chcel zabrániť v ďalšom útoku na poškodeného ppráp. E. Y., vtedy nstržm. K. H. zozadu chytil pod krk obžalovaný J. L. a stiahol ho na zem, kde v ďalšom útoku mu bolo zabránené, pričom ppráp. E. Y. neutrpel žiadne zranenia a nstržm. K. H. utrpel opuch ľavého lakťa, ktoré zranenie si vyžiadalo lekárske ošetrenie.

Za to súd prvého stupňa uložil obžalovanému J. L. podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 2 (dvoch) rokov.

- 3 - 7To/25/2019

Obžalovanému H. L. uložil podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, proti všetkým jeho výrokom, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obaja obžalovaní prostredníctvom obhajcu. V dôvodoch odvolania uviedli, že z dokazovania v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní nie je jednoznačne ustálený priebeh skutku uvedený v obžalobe, predovšetkým z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že práve poškodený O., tak ako to sám uviedol, prvý niekoho udrel. Následne došlo k zraneniu poškodeného, no jeho verziu o napadnutí osobou J. L. jednoznačne nepotvrdil žiaden z vypočutých svedkov. J. L. sa len bránil útoku údajne poškodeného, či na jeho osobu alebo na osobu jeho brata. Vo vzťahu k prečinu útoku na verejného činiteľa uviedli, v žiadnom prípade nemali úmysel pôsobiť na, či už oprávnený alebo neoprávnený výkon právomoci zasahujúceho policajta. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že medzi H. L. a zasahujúcim policajtom pravdepodobne došlo k fyzickému kontaktu, no v žiadnom prípade nedošlo k naplneniu úmyslu ako aj k násiliu proti verejnému činiteľovi. K naplneniu pojmu použitia násillia nestačí samo o sebe len napríklad uchopenie odevu alebo zatrasenie, čo je potvrdené aj judikatúrou súdov (R22/1966). Aj v prípade J. L. poukázali na to, že v žiadnom prípade nemal úmysel a ani nepôsobil násillím na výkon verejného činiteľa. Aj v tomto prípade je veľmi otázny spôsob výkonu oprávnení policajta - od preukázania sa príslušnosti k policajnému zboru až po konkrétny zásah, resp. použitie donucovacích prostriedkov. K zraneniu poškodeného policajta jednoznačne nedošlo jeho úmyselným pôsobením. Mechanizmus údajného zranenia poškodeného policajta nebol v priebehu prípravného ako aj hlavného pojednávaní jednoznačne preukázaný. Pravdepodobnou príčinou bolo stiahnutie J. L. ďalším zasahujúcim policajtom a pád vlastnou váhou všetkých zúčastnených osôb. To však vylučuje

úmyselné násilie, ktoré vyžaduje skutková podstata tohto trestného činu. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a oslobodil ich spod obžaloby.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných je sčasti dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods.

- 4 - 7To/25/2019

10 Trestného a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Z hľadiska otázky viny, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Z odôvodnenia rozsudku, najmä z jeho písomných dôvodov podrobne rozpísaných, je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaných i tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný.

Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutky, pre ktoré sú obžalovaní stíhaní, sa stali, majú znaky trestného činu a spáchali ich práve obžalovaní J. L. a H. L.. Preto správne postupoval okresný súd, ak za takýchto okolností obžalovaného J. L. uznal vinným zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu a taktiež správne bolo aj ustálenie viny zo žalovaného skutku vo vzťahu k obžalovanému H. L.. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania oboch obžalovaných sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde okresný súd detailne a presvedčivo uviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k hore uvedenému rozhodnutiu, odvolací súd si tieto úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a preto v podrobnostiach na ne odkazuje a dodáva nasledovné.

Úvodom je potrebné uviesť, že na obžalovaného J. L. bola podaná obžaloba pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a na obžalovaného H. L. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Obžalovaného J. L. zo skutku kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. usvedčuje predovšetkým výpoveď poškodeného J. O., ktorý popísal, že pred barom Ponorka schytil ranu päťou do tváre od obžalovaného J. L., následne na to spadol na zem, potom sa postavil a ušiel, keďže ho obžalovaný prenasledoval. Poškodený odlišne od svojej výpovede z prípravného konania popísal na hlavnom pojednávaní, čo predchádzalo útoku obžalovaného, keď v prípravnom konaní uviedol, že dostal päťou z ničoho nič a na hlavnom pojednávaní pripustil, že tomu predchádzal určitý konflikt medzi prítomnými osobami a že zrejme on udel niekoho ako prvý, avšak

- 5 - 7To/25/2019

nevedel uviesť koho, ani akým spôsobom a následne dostal päťou do tváre. Výpoveď poškodeného je podporená aj svedkom H. F., ktorý síce na hlavnom pojednávaní neuviedol podstatné podrobnosti ohľadom skutku, avšak vzhľadom na rozpory v jeho výpovediach, ktoré odôvodnil uplynutím času, bola

čítaná výpoveď z prípravného konania, pri ktorej popísal priebeh skutku obdobne, ako poškodený O. a za útočníka označil obžalovaného J. L.. Samotnú existenciu konfliktu pred barom bez ďalších podrobností ohľadom útočníka a napadnutého potvrdili aj svedkovia J. P., G. P. a H. N..

Na týchto záveroch nič nemení ani skutočnosť uvádzaná poškodeným na hlavnom pojednávaní, že zrejme to bol on, kto vyslal úder ako prvý. Táto skutočnosť tvorí podstatu odvolacích námietok vo vzťahu k tomuto skutku s tým, že obžalovaný, pokiaľ niekoho udrel, bola to iba obrana a reakcia na predošlý útok. Krajský súd však vo vzťahu k prejednávanej veci zdôrazňuje, že v tomto konkrétnom prípade, aj za situácie, ak poškodený vyslal bližšie nešpecifikovaný úder z hľadiska intenzity, spôsobu ako aj objektu, ktorému bol tento úder adresovaný, následný útok bol evidentne neadekvátny, nie je možné ho v žiadnom prípade hodnotiť ako nutnú obranu, keďže sa v čase úderu päšťou do tváre poškodeného zo strany obžalovaného nejednalo o priamo hroziaci alebo trvajúci útok a zároveň nebolo nijakým spôsobom preukázané, aby poškodený niekomu spôsobil nejaké zranenia alebo aby niekoho konkrétneho udrel takým spôsobom, že tento útok bol spôsobilý vyvolať odôvodnenú reakciu v podobe spôsobenia ublíženia na zdraví. O týchto záveroch svedčí aj skutočnosť uvádzaná poškodeným O. a tiež svedkom G. P., že hneď po tom, čo dostal päšťou do tváre od obžalovaného, vstal a rozbehol sa preč k parkovisku, pričom obžalovaný mal utekať za ním, teda útok poškodeného netrval, ani už priamo bezprostredne nehrozil. Poškodený O. tak pravdepodobne len zasiahol do šarvátky, pričom ako reakciu dostal silnú ranu päšťou do tváre. V kontexte výpovede poškodeného je teda možné, že úder zo strany obžalovaného bol ozaj určitou reakciou na provokáciu, ktorá však v takej intenzite nebola dôvodná a bola zjavne neprimeraná. Len na okraj sa javí ako potrebné uviesť, že samotný Trestný zákon v skutkovej podstate trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 nevyžaduje bezdôvodné ublíženie na zdraví, stačí, aby páchatel inému ublížil na zdraví, k čomu nepochybne zo strany obžalovaného J. L. došlo, pričom tento útok obžalovaného nie je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť, ktorá by mala viesť k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, keďže ani prípadná prvotná provokácia, ktorá nemala žiadne preukázateľné následky, nie je dôvodom na útok, ktorý spôsobí ublíženie na zdraví v zmysle trestnoprávných noriem a teda ani pokiaľ by poškodený ozaj začal provokovať prvý a niekoho aj udrel alebo sa ho pokúsil udrieť (čím si sám nebol istý), toto obžalovaného nezbavuje viny za to, že ho udrel do tváre bez relevantného dôvodu takou intenzitou, ktorá spôsobila následky spĺňajúce pojmové znaky ublíženia na zdraví.

Je potrebné tiež poukázať aj na výpovede obžalovaného, keď na hlavnom pojednávaní uviedol, že si veľmi nepamätá, čo sa stalo, lebo asi dostal úder do hlavy a zrejme potom sa zomlela bitka, avšak v prípravnom konaní uviedol, že vedel, že niekoho udrel, ale nevedel koho, asi bránil brata, ktorý sa dostal do potýčky s inou

- 6 - 7To/25/2019

partiou, aj on, ale niečo dostal. Ak niekomu ublížil a zranil, tak to prizná a odškodní ho. Potom sa pochytil s policajtmí a spadli na zem. Pri odstraňovaní rozporov nevedel uviesť ani začiatok šarvátky, ani počet osôb, nepamätal si to, len vedel, že ho niekto udrel. Obrana obžalovaného sa v týchto súvislostiach javí ako účelová a je tam evidentná snaha čo najviac spochybníť ustálený priebeh udalostí zmätočnými vyjadreniami ako „neviem, nepamätám si, niečo sa zomlelo, asi niekto, boli tam nejaké osoby“. Je tiež potrebné poukázať na to, že obhajoba začala argumentovať obranou voči prvotnému úroku poškodeného až po tom, čo to poškodený uviedol na hlavnom pojednávaní, dovtedy tieto skutočnosti neuvádzal ani obžalovaný.

Zranenia poškodeného J. O. ako následok útoku obžalovaného, spĺňajúce pojmový znak ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zák., sú objektivizované znaleckým dokazovaním znalca H. H. F., ktorý zistil, že poškodený utrpel tržno-zmliaždenú ranu koreňa nosa so zlomeninou nosových kostí bez posunu úlomkov a krvácaním z nosa a pomliaždenie čelovej oblasti a uvedené poranenia boli z hľadiska mechanizmu vzniku spôsobené tupými predmetmi o širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na oblasť nosa veľkou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri jednom údere do oblasti nosa zatvorenou dlaňou - päšťou spôsobenou druhou osobou s následným pádom poškodeného na zem, kedy mohlo dôjsť k pomliaždeniu čelovej oblasti. K úplnému zahojeniu takéhoto zranenia spravidla dochádza za 14-18 dní a v prípade pomliaždenia čelovej oblasti ide o poranenie ľahké, ktoré si nevyžaduje špecifickú chirurgickú liečbu, iba prípadne užívanie liekov a masť na tmenie bolesti a urýchlenie vstrebávania opuchu, pričom k úplnému vyhojeniu spravidla dochádza za 5-6 dní a

prípadná práceneschopnosť mohla trvať 14-18 dní. Jednalo sa o také poškodenie zdravia iného, ktorého liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

Z hľadiska právnej kvalifikácie teda súd prvého stupňa správne kvalifikoval vyššie uvedené konanie obžalovaného J. L. ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., keď obžalovaný jedným konaním súčasne sa dopustil fyzicky, na mieste verejne prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a inému úmyselne ublížil na zdraví.

Čo sa týka skutku kvalifikovaného ako prečin útoku na verejného činiteľa, z jeho spáchania sú obaja obžalovaní usvedčovaní predovšetkým svedeckými výpoveďami zasahujúcich príslušníkov policajného zboru K. H. a E. Y., ktorí zhodne popísali priebeh zásahu a následný útok obžalovaných tak, že svedok Y. označil práve obžalovaného H. L. ako osobu, ktorá do neho sotila po výzve na predloženie dokladov a v zhode s tým je aj výpoveď svedka H., ktorý zároveň uviedol, že pri snahe pomôcť kolegovi bol zozadu napadnutý a strhnutý na zem obžalovaným J. L., pričom ich výpovede sú podporené aj DVD záznamom mestskej polície, na ktorom bol incident zachytený, tento bol na hlavnom pojednávaní prehraný a v podstate korešponduje s priebehom skutkového deja, ako bol ustálený v skutkovej vete. Nepriamo incident potvrdil aj svedok H. N., ktorý v prečíta-

- 7 - 7To/25/2019

nej výpovedi z prípravného konania popísal napadnutie zasahujúcich policajtov v súlade s ich vyjadreniami.

K odvolacím námietkam obžalovaných týkajúcich sa toho, že tam nebol prítomný ich úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejných činiteľov je potrebné uviesť, že k soteniu do poškodeného Y. došlo po výzve k predloženiu dokladov, teda bola to reakcia na túto výzvu, ktorú Y. predniesol v súvislosti s výkonom svojej právomoci, pričom poškodený H. v reakcii na toto prvé napadnutie išiel situáciu riešiť a chcel zabrániť v ďalšom konaní obžalovaného H. L., na čo zareagoval obžalovaný J. L., keď napadol poškodeného H.. Z kontextu sledu týchto dejových udalostí je evidentné, že agresívne správanie sa obžalovaných voči zasahujúcim príslušníkom bolo motivované práve činnosťou príslušníkov policajného zboru, teda v konaní obžalovaných bol prítomný aj úmysel im znemožniť, resp. sťažiť výkon ich funkcie pri zásahu. Rovnako k odvolacej námietke týkajúcej sa nedostatočnej legitímácie policajtov je potrebné osobitne poukázať na faktický stav, keď hliadky prišli na služobných autách označených nápisom „Polícia“, boli v služobnej uniforme s nápisom „Polícia“ a prakticky ani nebol časový priestor sa nejakým spôsobom preukázať, keď jednak boli obžalovaní značne pod vplyvom alkoholu a jednak pri výzve na preukázanie už bol zasahujúci príslušník okamžite fyzicky napadnutý. Aj v tomto prípade je teda obrana obžalovaných skôr účelová, s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za svoje konanie, pričom bola vyvrátená vykonaným dokazovaním. Obžalovaní, aj keď boli pod vplyvom alkoholu, avšak podľa výsledkov dychovej skúšky nie až v takom množstve, aby trpeli úplným „oknom“, pričom ich tvrdenia obsahujú veľké množstvo nezrovnalostí a rozporov, najmä pokiaľ ide o obranu H. L., ktorý na hlavnom pojednávaní nedokázal vôbec vysvetliť rozpory vo svojich výpoveďach. Navyiac ovplyvnenie alkoholom nezbavuje obžalovaných trestnoprávnej zodpovednosti.

Aj tento skutok bol prvostupňovým súdom kvalifikovaný správne ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keď obaja obžalovaní použili voči zasahujúcim policajtom násilie s úmyslom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. V zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák. je príslušník policajného zboru ako osoba v služobnom pomere verejným činiteľom, pričom bola splnená aj podmienka, že bol trestný čin spáchaný v súvislosti s výkonom jeho právomoci ako verejného činiteľa

Obaja obžalovaní sú plne trestne zodpovedné subjekty z hľadiska veku a pričetnosti, pričom konali vo forme priameho úmyslu v súlade s § 15 písm. a/ Tr. zák. Zároveň svojím konaním porušili objekt chránený zákonom a to v prípade prečinu výtržníctva udržiavanie verejného poriadku, v prípade prečinu ublíženia na zdraví ochrana ľudského zdravia a pri prečine útoku na verejného činiteľa záujem spoločnosti na riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa.

Za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny teda krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaných za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku posúdil ako zákonný a vecne správny.

- 8 - 7To/25/2019

Okrem výroku o vine krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania obžalovaných preskúmal aj výroky o treste v napadnutom rozsudku a dospel k záveru, že v tejto časti možno odvolanie obžalovaných považovať za dôvodné.

V prípade prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona je zákonom stanovená trestná sadzba v rozmedzí 1 až 5 rokov. Súd prvého stupňa uložil obžalovanému J. L. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 rokov a obžalovanému H. L. trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že tieto uložené tresty odňatia slobody, vrátane určenej skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, sú tresty zákonné, uložené v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom súd prvého stupňa tiež správne priznal a vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň však krajský súd s poukazom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj osoby obžalovaných dospel k záveru, že v tomto konkrétnom prípade na dosiahnutie účelu trestu, v súlade so zásadami uvedenými v § 34 Tr. zák., keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, postačí aj uloženie iného druhu trestu namiesto trestu odňatia slobody, v tomto konkrétnom prípade peňažného trestu za splnenia zákonných podmienok podľa § 56 ods. 2 Tr. zákona.

Konkrétne okolnosti, ktoré viedli krajský súd k tomuto záveru, spočívajú predovšetkým v osobe oboch obžalovaných, keď títo pred spáchaním skutku, ale ani v čase po jeho spáchaní neboli súdne trestaní, pričom voči obžalovanému J. L. sa viedlo ešte iné trestné konanie, ktoré sa však skončilo oslobodzujúcim rozsudkom a voči H. L. sa žiadne iné trestné stíhanie nevedlo. V rámci priestupkového konania obžalovaný J. L. postihnutý nebol a H. L. má jeden záznam ohľadom priestupku na úseku dopravy, ktorý bol riešený napomenutím. Zároveň je potrebné poukázať aj na to, že obaja obžalovaní pracujú, sú riadne zamestnaní a aj zo zamestnania a z obce sú hodnotení kladne. Okrem týchto skutočností týkajúcich sa osoby obžalovaných krajský súd vzal do úvahy aj dobu viac ako 4 rokov, ktorá uplynula od spáchania skutku a tiež samotné okolnosti spáchania skutku, keď predovšetkým čo sa týka obžalovaného J. L., jeho konanie bolo výsledkom určitých nezhôd a konfliktov medzi skupinou osôb evidentne pod vplyvom alkoholu, medzi ktorými zrejme došlo k šarvátke, čo ho na jednej strane neospravedlňuje v otázke viny, ale na túto skutočnosť je potrebné prihliadať pri ukladaní trestu.

Prihliadajúc potom na povahu spáchaného prečinu ako aj možnosť nápravy páchatel'ov, ako to má na zreteli ust. § 34 a § 56 ods. 2 Tr. zák., potom krajský súd bol toho názoru, že v danom prípade účel trestu bude plne dosiahnutý aj uložením primeraného peňažného trestu, pričom nie je nevyhnutné ukladať obžalovaným trest odňatia slobody, hoci aj spojený s jeho podmiennečným odkladom. Nakoľko obaja obžalovaní sú zamestnaní a majú pravidelný príjem, pričom u nich nedošlo k zmene zamestnávateľa, čo vyplynulo z vyjadrenia obhajcu na verejnom

- 9 - 7To/25/2019

zasadnutí, podľa názoru krajského súdu je v možnostiach a schopnostiach obžalovaných peňažný trest v primeranej výške reálne uhradiť.

Aj krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa priznal obžalovanému J. L. jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, ako aj jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., keď spáchal viac trestných činov, čím konštatoval rovnosť priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Obžalovanému H. L. priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, pričom v jeho prípade priťažujúcu okolnosť nezistil, konštatujúc prevahu poľahčujúcich okolností.

Z hľadiska určenia výšky peňažného trestu postupoval krajský súd v súlade s ust. § 56 ods. 1 Tr. zákona a vzhľadom na okolnosti prípadu a osoby obžalovaných považoval za primeraný u obžalovaného J. L. peňažný trest vo výške 300,- Eur, ktorý ukladal v súlade s § 41 ods. 1 Tr. zák. ako trest úhrnný a u obžalovaného H. L. vo výške 200,- Eur. Zároveň pre prípad možného úmyselného zmarenia peňažného trestu krajský súd v súlade s ust. § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil obžalovaným aj náhradný trest odňatia slobody a to u obžalovaného J. L. vo výmere 3 mesiacov a u obžalovaného H. L. vo výmere 2 mesiacov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd sčasti vyhovel odvolaniu obžalovaných, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste, keď uložený trest odňatia slobody považoval pre obžalovaných vzhľadom na vyššie rozvedené úvahy a dôvody za neprimerane prísny a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.